NATURE AND JOY

MAUD'S SUMMER-RAY is the Ideal place for your vacation equipped with all modern improvements including a gymnastic outfit, Tennis courts, Bathing, Fishing and dancing pavilion on premises.

Write or Phone

SUMMER-RAY
North Branch, N. Y.

Callicoon
70 F. 2.

DIRECTIONS: Take Chambers St. or 23rd St. Ferry or Hudson Tubes to Erie R. R. and stop at Callicoon Station.

NATURE AND JOY

NATURE THOUGHTS

By Fiona Macleod

Everywhere we see the life of Man in subservient union with the life of Nature; never, in a word, as a sun beset by tributary stars, but as one planet among the innumerous concourse of the sky, nurtured. it may be, by light from other luminaries and other spheres than we know of. That we are intimately at one with Nature is a cosmic truth we are all slowly approaching. It is not only the dog, it is not only the wild beast and the wood-dove, that are our close kindred, but the green tree and the green grass, the blue wave and the flowing wind, the flower of a day and the granite peak of an æon. . . . . We are woven in one loom, and the Weaver thrids our being with the sweet influences, not only of the Pleiades, but of the living world of which each is no more than a multi-colored thread: as, in turn, He thrids the wandering wind with the inarticulate cry, the yearning, the passion, the pain, of that bitter clan, the Human.

Truly, we are all one. It is a common tongue we speak, though the wave has its own whisper, and the wind its own sigh, and the lip of man its word, and the heart of woman silence.

* * *

We speak of Mother Nature, but we do not discern the living truth behind our words. How few of us have the vision of this great brooding Mother, whose garment is the earth and sea, whose head is pillowed among the stars: she who, with death and sleep as her familiar shapes, soothes and rests all the weariness of the world, from the waning leaf to the beating pulse, from the brief span of a human heart to the furrowing of granite brows by the uninterrupted sun, the hounds of rain and wind, and the untrammeled airs of heaven.

Not cruel, relentless, impotently anarchic, chaoticaly potent, this Mater Genetrix. We see her thus, who are flying threads in the loom she weaves. But she is patient, abiding, certain, inviolate, and silent ever. It is only when we come to this vision of her whom we call Isis, or Hera, or Orchil, or one

of a hundred other names, our unknown Earth-Mother, that men and women will know each other aright, and go hand in hand along the road of life without striving to crush, to subdue, to usurp, to reteliate, to separate.

* * *

We have forgotten rapture. The communion of life! To breathe once more in common joy! To feel the brotherhood of life, from the blossom on the bough to the grey silence of old hills; from the least of the blind offspring of the earth to the greatest of the winged children of the four winds; from the wild lives that lurk and are afraid to the fearless lives that openly rejoice; from the stilled lives that do not move, the hill-rock and the sea-caverned coral, to the wild swan of the arctic wave or the swallows that with white breast and purple wing thrid an ever-moving maze from the Hebrid Isles to where the Nile narrows in tufted reed and floating nenuphar. To feel thus, with the thrill of conscious oneness, rejoicingly; as children of one mother, nestlings of one brood; and, thus feeling, to perceive and be at one with the secret springs of the inward life, in caverned thought and image-building dream, and of the life made visible in motion, color, and form—this would be to know the primitive genius, to be possessed by it, to be of the genii of the morning.

BLACKBERRIES

In the garden strawberries grow,
Where anybody may not go,
  But blackberries grow by the road,
  Where all may get a basket-load;
So, little children, take your fill—
Then carry homewards what you will.

FATHER

Out in the morning Father goes,
Whether it pours with rain or snows,
Whether the wild wind beats and blows:—
  By the fire sit Mother and I
  Doing our lessons quietly.

Back in the twilight Father comes,
When I've finished with books and sums.
Not all the noise of all the drums
  Is a jollier noise, I know,
  Than Father when he says, "Hello!"

A. E.

Shakespeare says:
  Life is but a walking shadow.
It's true—
  But not in the Summer-Ray.

L. K. Hofman.

THE POST MAN

By LEAH K. HOFMAN

Put in our box a letter,
Post man, will you please?
Why do you fill other boxes,
And my box you miss?

But the post man does not listen,
To a word I say;
Puts in other boxes, letters,
And he goes away.

So I make a face at him, when
He is no more seen;
Not one letter did he leave us,
Don't you think that's mean?

GEMS OF HAFIZ

Oh! Beauty storms upon my soul
As robber Turk upon his prey;
It steals my heart, my peace—my soul—
And soon 'twill steal my mind away.

Of wine, pray, talk, of song, of love—
Upon that other world build not!
No one has come back from above,
Not prophet, saint, nor wise man not.

* * *

Oyez!—Gamesters! Lovers! Find her!
She's so perilous, so fair,
She robs men of mind and senses,
Search well for her—but—beware!

Whoe'er brings her back—the wanton,—
On him I'll spend my soul's sweet,
In Hell should he find her hiding
I will kneel there at her feet.

Somewhere in the black night is she—
Rosy sprite from Pleasure's Mart—
Find her! Not again she'll wander,
She shall dwell in Hafiz' heart.

When sorrow comes, be firm and calm,
Look up with hope, be not bowed low,
And thank God for the trial sent,
Or else from bad to worse 'twill go.

Be patient, sad, sad heart of mine,
From sorrow joy is sure to come;
The night is transformed into day
And each dawn has a rising sun.

* * *

Then the memory, Love, of thy face
Such a flood of grief sets free,
I could swim across the world space,
On my tears become a sea!

* * *

Oh that Youth's glowing gown must fade!
Oh that eternity were on it laid!

The Fount of Life grows dry. Sadly we see
To-day we are not what we used to be.

We leave behind companions, friends, and kin,
Because such has the will of Heaven been.

Even brothers part and go far—so far—
The Twins alone in Heaven changeless are.

I. ZAIT

GEMS OF OMAR KHAYYAM

Good friends, beware! The only life we know
Flies from us like an arrow from the bow,
The caravan of life is moving by,
Quick! To your places in the passing show.

While still thy body's breath is warm and sweet,
Follow thy pleasures with determined feet,
Ere death, the coldest lover in the world,
Catches thee up with footsteps still more fleet.

Set not thy heart on any good or gain,
Life means but pleasure, or it means but pain;
When Time lets slip a little perfect hour,
O take it—for it will not come again.

Each day a leaf falls withered from the tree
Whose leaves make up the life of thee and me,
The leaves are counted and the last is there—
Ready to fall before thy destiny.

Sometimes it is my fancy to suppose
The rose thy face—so like thy face it glows;
O woman made of roses out and in,
Sometimes I only take thee for a rose.

Mine is a passion that can never change,
It is so sorrowful and sweet and strange,
That even from the very nightingale
I must conceal it—'tis so very strange.

For lo! I love a woman this strange way:
To be as dead without her, yet to stay,
A stubborn exile from felicity,
Far from her side until the Judgment Day.

I break one law, another law to keep;
The laws of death and hate I scorn to keep,
The law of love that is the law of life —
That is the only law I dare to keep.

O love, how green the world, how blue the sky.
And we are living—living—you and I!
Ah, when the sun shines and our love is near,
'Tis good to live, and very hard to die.

Beautiful wheel of blue above my head,
Will you be turning still when I am dead?
Were you still turning long before I came?—
O bitter thought to take with me to bed.

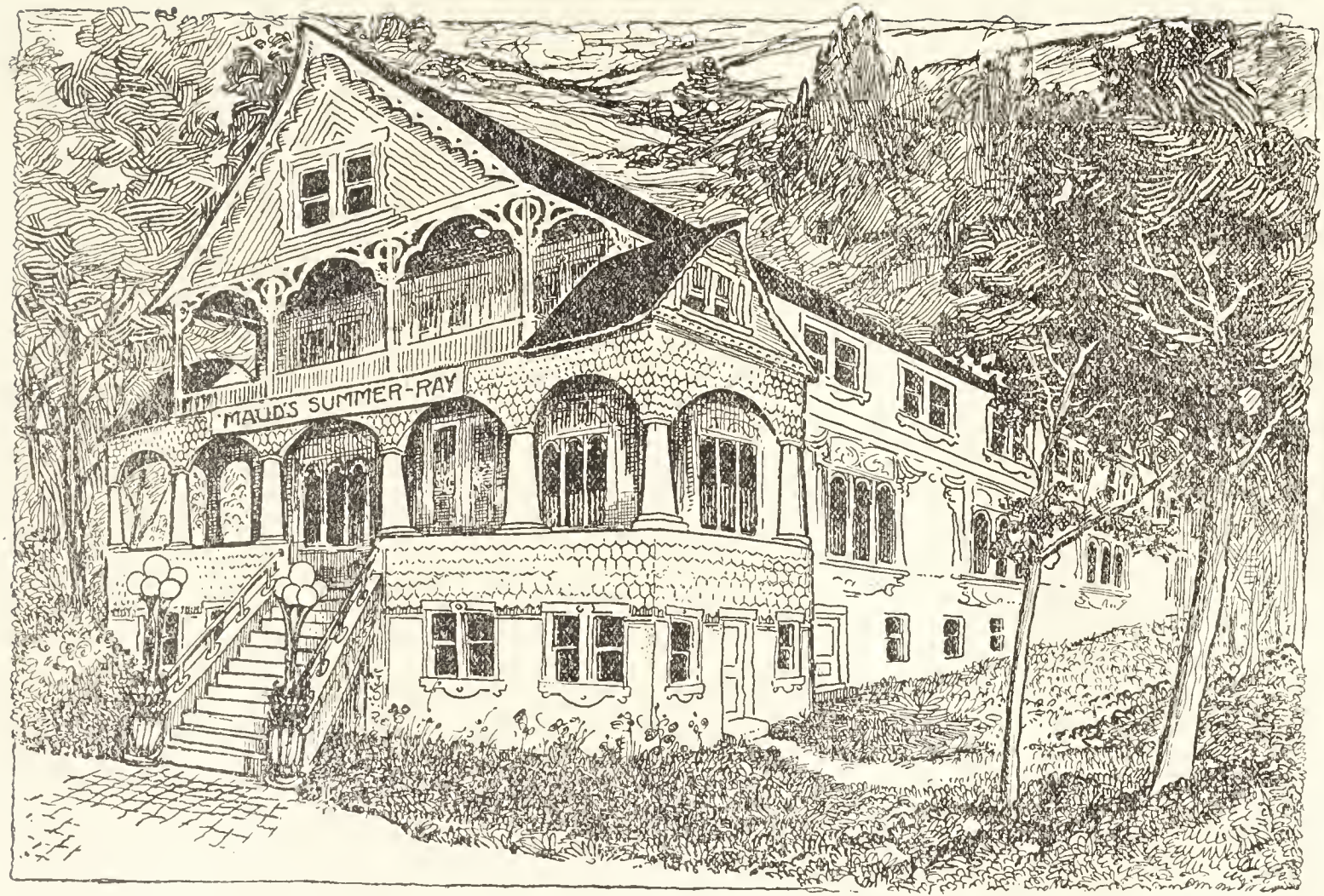

Main building of the Summer-Ray.

VOO VOINT DI ZUN?

By L. K. Hofman

In vald tsvishen boimer
Hob ich di zun gezen:
Zi iz gegangen shlafen,
Es iz farnacht geven.

Un einmol, ich dermon zich,
Iz zi arein in tol,
Un oif a barg a hoichen
Iz zi aroif amol.

Chob oich gezen vi zi iz
Amol in yam arein,
Hob ich gemeint oif zicher
Ir heim muz dorten zein.

Un ich hob zich gevundert
Voo ken zi voinen fort,
As imer geit zi shlofen
In gor a neiem ort?

SONG OF HAFIZ

How can I burn on forever in repentance and grief's fire?
Wine! Bring wine! Now let life burn on in the gold flame of desire.
Drunken make me, senseless, senseless,—that I may not ever know
From this picture-book of life here who has gone, who soon must go.
That the dregs within thy wine cup on my lips may keep their sweet,
In the Tavern morn and evening I pray for thee as is meet.
Tavern Keeper, lo!—the moonrise—on the fast of Ramazan!
Let the wine scent in my nostrils give me life again, good man!
Hypocrites are haughty hearted and their ways are full of sin,
But the pious drinker sometime place in Paradise will win.
All the coined gold my heart held did I give to purchase wine;
Wrong,—alas!—'twas—I regret it—all that wayward youth of mine.
Nay! Nay! Hafiz sits not under any preachment's painful word;
He will never find the true path who from it has never erred.

NATURE THOUGHTS

By Richard Jefferies

The endless grass, the endless leaves, the immense strength of the oak expanding, the unalloyed joy of finch and blackbird—from all of them I receive a little. Each gives me something of the pure joy they gather for themselves. In the blackbird's melody one note is mine; in the dance of the leaf shadows the formed maze is for me, though the motion is theirs; the flowers with a thousand faces have collected the kisses of the morning. Feeling with them, I receive some, at least, of their fulness of life. Never could I have enough; never stay long enough—whether here or whether lying on the shorter sward under the sweeping and graceful birches or on the thyme-scented hills. Hour after hour, and still not enough. Or walking the footpath was never long enough, or my strength sufficient to endure till the mind was weary. The exceeding beauty of the earth, in her splendour of life, yields a new thought with every petal. The hours when the mind is absorbed by beauty are the only hours when we really live, so that the longer we can stay among these things so much the more is snatched from inevitable Time. Let the shadow advance upon the dial—I can watch it with equanimity while it is there to be watched. It is only when the shadow is *not* there, when the clouds of winter cover it, that the dial is terrible. The invisible shadow goes on and steals from us. But now, while I can see the shadow of the tree and watch it slowly gliding along the surface of the grass, it is mine. These are the only hours that are not wasted—these hours that absorb the soul and fill it with beauty. This is real life, and all else is illusion, or mere endurance. Does this reverie of flowers and waterfall and song form an ideal, a human ideal, in the mind? It does; much the same ideal that Phidias sculptured of man and woman filled with a godlike sense of the violet fields of Greece, beautiful beyond thought, calm as my turtle-dove before the lurid lightning of the unknown. To be beautiful and to be calm, without mental fear, is the ideal of Nature. If I cannot achieve it, at least I can think it.

NO TRUTH WITHOUT LOVE

The only way to speak the truth is to speak lovingly. Only the lover's words are heard. The intellect should never speak. It does not utter a natural sound.

H. D. Thorean.

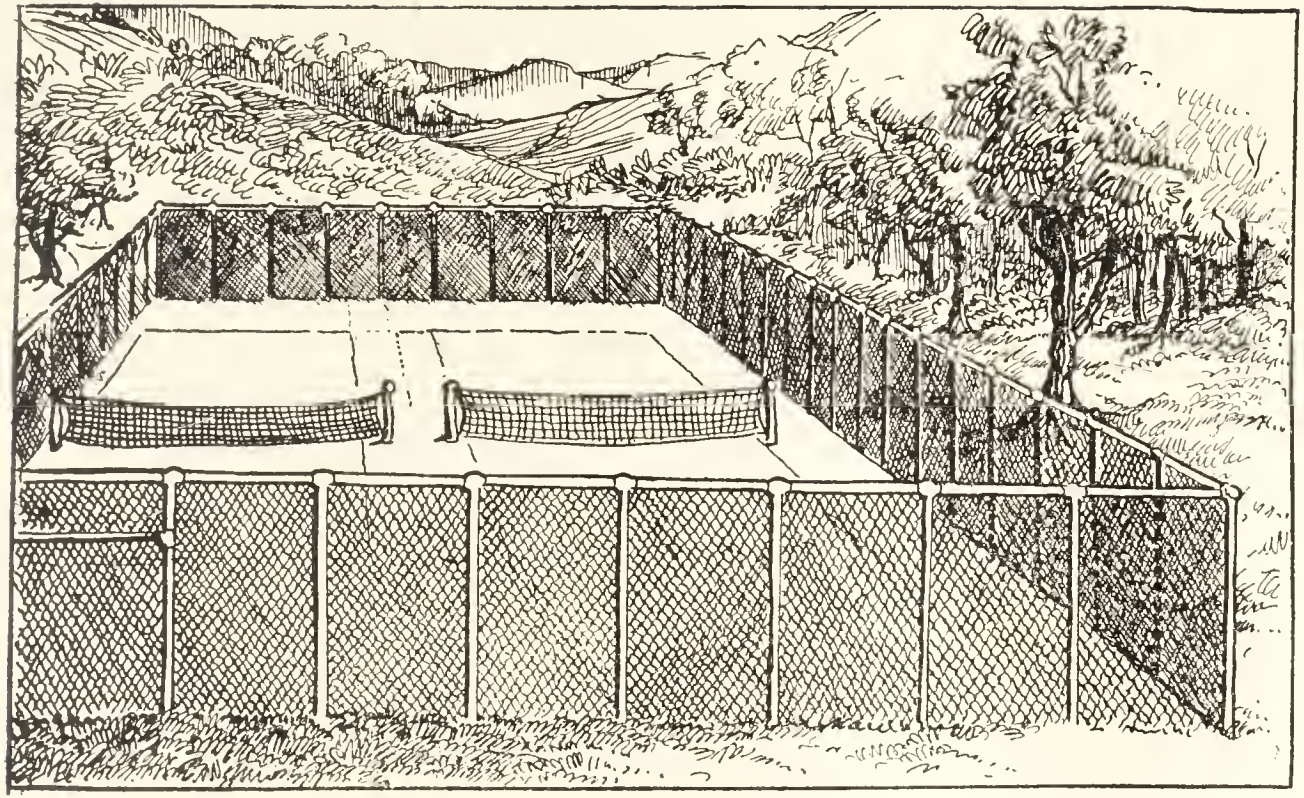

A bird's-eye view of the Tennis Court at the Summer-Ray, North Branch, Sullivan Co. N. Y.

THE ART OF LIVING

By Yar Remmus

The greatest art in life, is the art of living. Without it life is worthless.

The vast majority of today knows very little about that art, and those who do know can hardly afford it since almost all of their time is consumed in making a living, thereby giving them no time for the art of living.

One must, of necessity, create the opportunity for a plunge into the world of pleasure.

The first step to enjoy life is to leave the daily routine and worries behind, by making a change of climate and surroundings, and getting into close contact with nature, to taste the freshness of new life, to see nature's wonderful scenes, to make new acquaintances and new friends.

Leave all the monotony of the city's hurry and worry. Sit in Nature's lap and rest your tired nerves.

The Summer-Ray, under the management of Maud and Shapiro, is gifted with all the riches of nature, and is provided with the necessary equipments to give you prefect satisfaction.

A new and large building has been added to the Summer-Ray. It has big sanitary rooms, with hot and cold running water, each one having two, three, or four windows. There are also rooms with private bath.

Our new dining room is built on the most modern principles. It is exceptionally large, comfortable, light, and airy, having a ceiling 14 feet high.

Our kitchen is of the cleanest, wherein the food prepared is of the healthiest and tastiest materials. We make special accommodations for vegetarians. We bake our own whole-wheat bread. The vegetables are from our own garden.

Bathing and fishing! Playground and tennis courts! A dancing pavillion too! Come and learn the art of living!

Happiness and pleasure
In the Summer-Ray,
There you have no worries;
But pleasure from day to day.

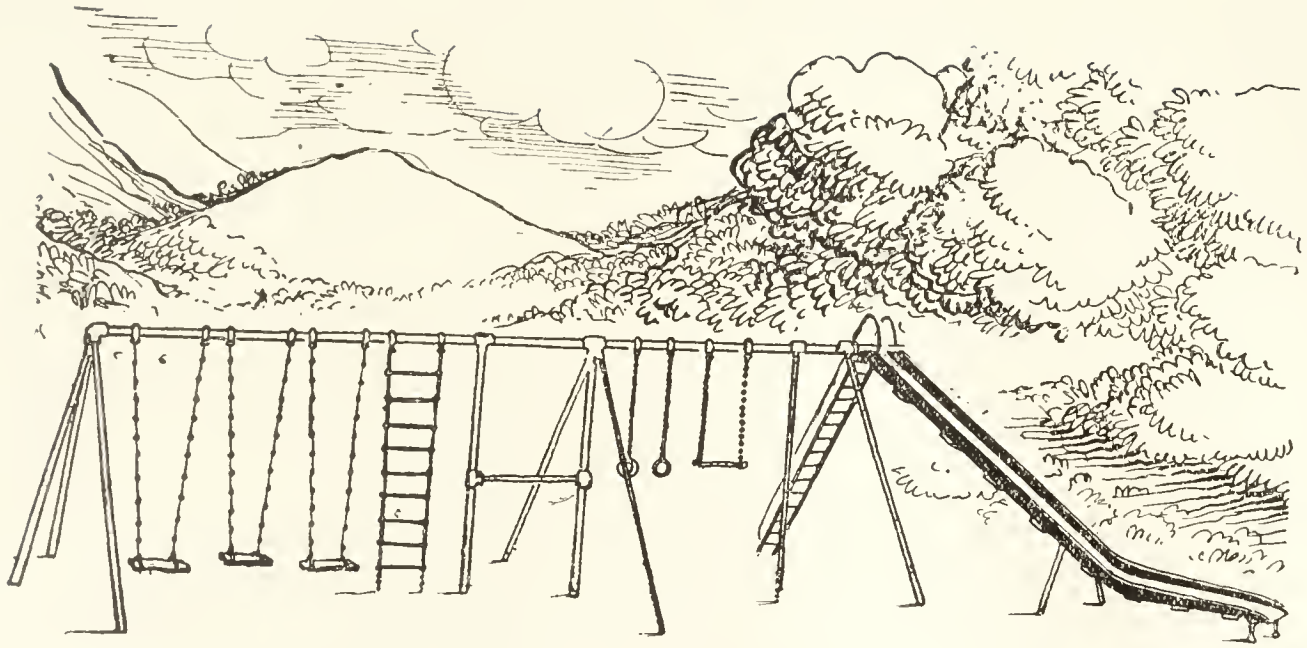

One of the Gymnastic outfits of the Summer-Ray play grounds.

Concerts at the Summer-Ray

For the season of 1923.

Interpretative Dancing, Folk-songs, Recitations, Musical Recitals and Improvizations by competent artists.

Admission—A Joyful Disposition.

GRAND OPENING

of the

SUMMER-RAY

for the season of 1923
will take place on

May 15th, 1923.

The readers of "Nature and Joy"
and their friends are invited to
the unusual event.

Special arrangements for
Decoration Day

א פּעקעל בריף

ווערטער הער רעדאקטאָר פון „נאטור און פרייד“:

איך בין א מיידעל ניט זעהר לאנג אין אמעריקא. איך שטאַם פון זעהר גרויסען יחוס, און אין אמעריקע ווייסט איר דאָך איז ניטאָ קיין יהסנים, אלע ארבייטען, נו גיי איך ארבייטען און מאך א נאנץ פיינעם לעבען, און עס וואָלט מיר נאָר ניט שלעכט געווען. פּאראיאַרען האָב איך זיך באַקאנט מיט א באָי, און דאָ ווערטער רעדאקטאָר הויבט זיך אָן מיין טראָבעל. דער באָי איז זעהר א פיינער באָי, נאָר ער האָט א שוואָגער. דער שוואָגער האָט א פּאָרם אין די מאונטיינס און ער האָט מיר צוגעזאָגט, אז ער וועט מיר געבען די בעסטע באהאנדלונג און האָט אויסגערעכענט די מעלות פון זיין פּלאַץ מיט טייך און קאסינא און נאָך זאכען, איך זאָל נאָר קומען צו אים אויפ'ן פּאָרם. און ער'ט מיר רעכענען זעהר ביליג, האָב איך זיך געלאָזען איבער־רעדען און בין צוגעפאָרען, און ס'האָט פּאסירט וואס ס'האָט ניט געדארפט פּאסירען, ר. ה. די נאנצע מעשה איז א ליגען, ניט קיין טייך, ניט קיין קאסינא, ניט קיין עסען, אין קור־צען — כ'האָב דאָרט אפגעפינסטערט א זומער. פרעג איך אייך, ווערטער רעדאקטאָר, וואָל זאָל איך איצטער טאָן?

ענטפער פון רעדאקציע:

אין דער היינטיגער קאָרוּפּטער געזעלשאפט איז פּאר א יונג מיידעל זעהר שווער זיך אויסצוהיטען ניט אריינ־צופאלען אין די הענט פון א שוואָגער. מיר קענען אייך אָבער רעקאָמענדירען מאוד'ס זומעריי. פּאָרט אהין און דאָרט וועט איר באהאנדלט ווערען ווי עס פּאסט פּאר אזא אייד'ל קינד פון אייער שטאָנד.

ספעציעלע קאָנצערטען

פּאַר שבת און זונטאג: מוזיק, געזאַנג, קינסטלע־רישע טענץ א. ז. וו.

מאָנטאג: אמוזירט מען זיך.

דינסטאג, מיטוואָך און דאָנערשטאג: שפּילט מען פּארשיידענע שפּילעריי־ען, מע זינגט פּארשיירענע געזאנ־גען און מע טאנצט פּארשיידענע טענץ.

פרייטאג: מאכט מען א שבת'דינען קאָנצערט.

איינטריט: א פרייליכע מינע אויף די לעפצען.

דעפּארטמענט סטאָר אויף דער זומעריי.

ענדליך איז ארויס די קאַץ פון זאק. ס'איז שוין ניט מעהר קיין סוד וואס הער רובי שווארצבערג גייט אויפטאָן.

ווי אונזער רעפּאָרטער באריכטעט האָט שווארצבערג נעעפענט א דעפּארטמענט סטאָר אין דער זומעריי, וואו עס נעפינט זיך סיגארען, סיגארעטס, סטיישאָנערי, שפּילצייג, סואוועניירס, נאָדלען, שפּילקאָלאָך, קעמאלאך, פּאודער, בשמים און געווירצען און אנערע נויטיגע קליינינקייטען, צו באקומען פּאר שטאָטישע פּרייזען.

איר דארפט ניט מיטנעמען פון שטאָט קיין זאך וועו איר פּאָרט אין דער זומעריי.

נאַרען זאָרגען	אָבער קלוגע
נאַרען ווייגען	פּאָרען זומער
נודיען זיך	אין דער שיינער
מיט שטאָטעריי.	זומעריי.

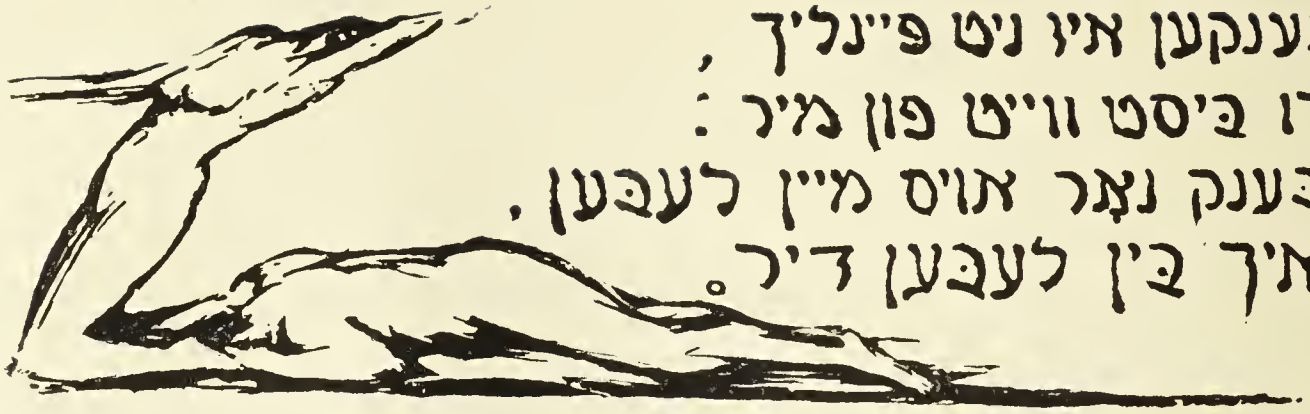

מ׳ין בענקען איז ניט פ׳ינל׳ך ,
ווען דו בׂיסט ווׂיט פון מיר :
א׳ך בענק נאָר אויס מ׳ין לעבען .
ווען א׳ך בׂין לעבען ד׳יר .

א׳ך בׂין ניט פון דער ערד ..
ק׳ין מוטער האָט מ׳ך ניט געבוירען ;
בלויז דער צופאל האָט מ׳ך
צווישען א׳ך פאַרלוירען

פון נח שטיינבערג׳ס בוך: „פון א ליבע"

עלענד וענען אלע ,
א״נואמק״ט טוט וועה ;
נאר גרעסער אי׳ז דער וועהטאג ,
ווען א״נואם וענען צוו״

אין בין נט ק״ו אויף דיר
פאר דעם פ״ן וואס דו האסט מיר געגעבען
וו״ל דו האסט מיר אין א״ן נאכט
געשאנקען פר״ד אויפ׳ן גאנצען לעבען

וואלקענם

נח שטיינבערג

די זון שיינט און די הענער קרייען :
קוקעריקו !
אויפ'ן בלויען הימעל וואַנדערען ארום
קליינע וויסע שעפּסעלאך און שווייגען.
איינציגוויז ווערען זיי איינגעשלונגען
פון א גרויסען גרויען בער,
וואָס צעלייגט זיך איבערן גאַנצען הימעל.

מיט אַמאָל קומט אַן דערווינט, אן אויפגערעגטער,
און פאר כעם צעריסט ער דעם גרויסען בער.
צעלויפען זיך די שעפּסעלאך איבער'ן הימעל
און שרייען דורכ'ן ווינט :
מע־ע־ע !

די הענער האָבען אומזיסט געקרייט,
עס וועט ניט זיין קיין רעגען.

רייפקייט

רייפע בארען און צייטיגע עפּעל.
שוועד באלאדען זענען די צווייגען.
איז ניטאָ ווער עס זאָל די פרוכטען
פון די מידע צווייגען אָפּריסען,
פאַלען זיי אליין צו דער ערד
און צוקלאָפּען זיך ביז בלוט.

אויבציגוויז ווערען זיי אויפגעשלונגען פון א גרויסען גרויען בער.

פאר איין וועג לאז איך דיר צו וויסען, אז די נייע נע־
ביידע איז שוין ב"ה פאלשטענדיג פארפארטיגט ביז צו דער
פאלקאמענהייט פון א פאלאץ מיט אלע נויטוועגדיקייטען אין
עסטעטישקייטען און נאך פארשיידענע נויטיגע דאסיקייטען.

פשוט נערעט מיינט עס צו זאגען די אלע נייע אויפ־
טואכצען ווי גרויסע און שיינע, ליכטיגע צימערען, הייסע
און קאלטע וואסער און עלעקטרישע באלויכטונג אין יעדען
צימער, ווי אויך צימערען מיט פריוואטע „באד רומס",
און אז. וו.

איך בין דאָ ניט אויסען צו מאכען בילינע רעקלאמעס
אריינצונארען קונים, איך וועל דיר בלויז דערמאנען וועגען
דעם עס־צימער, וואָס איז אומפארגלייכבאר גרויס, ליכטיג,
ציכטיג, באקוועם, און גראם און פול מיט פרייד.

זעסטו וועגען די עסענס — וואָס זיינען פריש, געשמאק,
רייך און געזונט פאר די לאפיטקעס, פאר ס'קאפיטש־
קע געזונט — וועל איך אין גאנצען שווייגען. איך'ל אויך
פארשווייגען דעם טייך, דעם פרישען קוואל פון יוגענט, וואָס
זיין וואסער איז געזונטער פון מעדיצין און געשמאקער פון
פראהיביציע וויין, דעם גרויסען, גלאטען, לופטיגען טאנצ־
זאל דערמאָן איך אין גאנצען ניט, נאך וואָס? וויל, ווען
איך וואלט דיר אנדערצהלען וועגען די אלע זאכען,
וואלסטו דאך געזאגט „עט! אונז וויסען מיר שוין, וואָס
ס'מיינט וועו מען דערצהלט וואונדער, מאלע וואָס מען
רעדט! ס'אליגען!... דערפאר שווייג איך בעסער, דערצהל

גארניט, דו 'עסט מערטשעם קומען, אן עס טאָן א ברעק־
פעסטל, א דינערל, א סאפערל, א טרונק טאָן א גלעזל
קוהזאפט, א טעפעלע מרייב־קראפט, א שווים טאָן אין טייך,
א כאפ טאָן א טענצל, און אזוי ווייטער, וועסטו שוין אליין
קריגען א באגריף וועגען די דאזיגע זאכען.

זעהסטו וועגען דעם „טענים קאורט" און די גימנאס־
טישע שפילעריייען, נעדיינקסטו פאר־א־יאָרען ווי מען פלעגט
רעדען וועגען דעם? נעדענקסט? שוין! מ'רעדט שוין
ניט, שוין אויפגעהערט צו רעדען וועגען דעם, שא, שטיל,
ניט נערעדט, ווייל אט די אלע זאכען זיינען שוין דאָ אויפ'ן
פלאץ און מען פארשפאָרט רעדען.

גרים אלע פריינד, זיי געזונד, שרייב א בריוועלע, און
קום צו פאָרען צו —

דיין זומעריי,

מאוד און שאפירא, פראָפ.

דריי זאכען זוכט יעדער מענש:
געזונט, שיינקייט און פרייד.
איר קריגט זיי אלע דריי.
אין דער זומעריי.

אן אָפענער בריף צו די לעזער פון נאַטור און פרייד

יבער לעזער — אָדער בעסער געזאָגט, ליבע לעזערין. מ'קען אייגענטליך זאָגען נאָך בעסער געזאָגט, נאָר ווי זאָגט נח, דאָס איז גוט געזוג — פֿלענטי הייסט עס.

אלזא, ווי געזאָגט — בעסער־געזאָגט, ליבע לעזערין, אָדער לעזערקע, ווי איינער וויל „ס'איז, זאָגט נח, א געשמאַק־זאַך."

בין איך מיר, ווי איר זעט, פֿארטיג מיט'ן אָנהויב. דאָס איז אָבער בלויז אן אריינפֿאָר צו דעם ענין וועגען וועלכען איך וויל, אָדער בעסער געזאָגט וועל אימירצעשעם שרייבען, ווי דו וועסט מיט'ן אייבערשטענם הילף אויסגעפינען ווייטער (ליבע אָדער ליבער, לעזערען אָדער לעזער, איר׳ט מיר אזוי גוט־זיין ערלויבען צו רוצען אייך, ס'מאכט אן אינטימערען איינדרוק, דערפֿאר וועל איך זיך איך'ן). און דאָ פֿאָרען מיר נלייך אריין אין ענין אריין.

וועו גאָט האָט באשאפֿען הימעל און ערד און וויזעל־טירען, וועלטודען, שפיגעלפֿאלצערס, פויגעלאך און העל־פֿאנטען און נאָך פֿארשידענע זאכען וואָס געפינען זיך אויף דער וועלט, — און אין דער וועלט דארפֿסטו וויסען געפינט זיך אלצדינג, פון רעגענבויגענס ביז גענזענע לעבערלאך, אלצדינג איז דאָ אויף דער וועלט, ס'איזניטאָ אזא זאך וואָס ס'איניטא אויף דער וועלט. — איז וועו גאָט האָט באשאפֿען דעם „זומעריי", (פון דאנען נעמט זיך דאָס וואָרט זומער). אז גאָט האָט באשאפֿען זומעריי, האָט גאָט געזאָגט: „ס'איז גוט צו לעבען אויף דער וועלט".

זומעריי, זומערֵיי,
האָט א פרייד געגומען פלֵיסען,
ווי די פרישע וואסערשטרימסען
פון די זומעריי בערג.

(ש'קאָשע, מ'דארף וועלען א קאפֿעטשקע פֿאָעטיש, ס'שאט ניט.)

זומעריי, זומער־ר־ר־יי ! !

(און גלייך כאָפּ איך זיך צוריק אריין אין פֿראָזע־וואלד).

דער וואלד, וואו די זומעריי, דאָרט איז דער וואלד, דאָרט איז דער וויינגאָרטען, וואו די זומעריי, דאָרטען איז דער עפּעל און בארן גאָרטען, דאָרט איז די לאָנקע, די געמייזאכץ, דאָרטען הויערען די קיילעכרינג קיהעלאך און פיטערען זייער אומפֿארענטינג טיילען, פֿאר די האָכגעשעצטע צושמעלען וואָס מעהר קוהזאָפט אויסצופֿלימזען, איזוויניטיע זאָ וויראָשענע, די לאָפּיטקעס. א. א. וו.

קעניגרייכען

פון נח שטיינבערג

שפינען וועבען אוים קעניגרייכען פון שפינוועבם,
וואָם שימערירען ווי רעגענבויגענם.
שאַפען קעניגרייכען פון זיך אליין.
שפינען וועבען זומער זייערע פּאַלאַצען
אויף ציטערדיגע גראזען, און זיי ציטערען
ווי גרויע סטרונעם אויף גרינע האַרפען.
אויף די סטרונעם שימערירען דימאַנטען פון טוי.

שפינען וועבען אוים קעניגרייכען פון שפינוועבם,
און גלאַנצען ארוים פון די שפינוועב פלאַנצען
מיט זייערע גאַלדענע קרוינען.
און די זון גליטשט זיך נענטער און נענטער און מיט
פיבערדיגע ליפען זויגט זי אוים
דעם זאַפט פון די דימאַנטען... און זיי פאַלען
צו דער ערד ערד און פארגייען. און די ווינטען
טאַנצען אויף די צאַרטע סטרונעם פון די האַרפען.
ביז זיי ווערען צעריסען.
און די קעניגרייכען פארשווינדען ווי א חלום
פון אַ מענשען — ווי מענשען פון א חלום...

א ליבע

דראמא אין עטליכע אַקטען
מיט אַ פּראָלאָג און עפּילאָג

פון נחום י.

פּראָלאָג.

היטעל־רויטען,
פּרילינג־טרויטען,
פּעלד און וואַלד...

וויטע קלאנגען
פון געזאנגען,
אַ געשטאַלט.

ערשטער אַקט.

קאַרשען־אויגען,
צוגעצויגען
און פּארבלענדט...

ניט געשלאָפען,
זיך נעטראָפען
און באַקענט.

צווייטער אַקט.

ליבע־ווערטער,
שטילע ערטער,
א שפּאציר...

הייסע בליקען,
קושען, גליקען
אָן א שיעור...

דריטער אַקט.

נאָכדעם שפּעטער —
געלע בלעטער,
הארבסטיג, קיל...

אלט געוואָרען,
קאַלט געוואָרען,
דאָס געפּיהל.

פּערטער אַקט.

איינגע׳טענה׳ט :
„ליבסטע מיינע,
אייל ניט, וואַרט !..

ברגוז... טרערען...
וויל ניט הערען...
איינגעשפּאַרט.

טרערען, ברוגז, —
כ׳וויים וואָס טויג עס ?.
סיי־ווי־סיי...

נאָכגעגעבען —
און מיין לעבען
איז פּארבּיי.

עפּילאָג.

חתן־כלה —
ווינשען אלע
ברכות פיל,

נאָר פון וויטען
שמייכלען לייטען
איך־ערשטיל...

חופּה־קרושין,
אויס מיט קושען —
איינגעשפּאַנט...

קליידער,מעבל,
פּעך און שוועבל —
קאָפּ אן וואַנט.

זומעריינאַדע

בארג און פעלז, פעלז און בארג,
רינגלען רינגען רונד ארום;
זינגען פייגעל, פליגעל פליהט,
זינגט מי ט פרישקייט גראַז און בלום.

זינגען אלע איין געזאנג,
ס'אַלטע ליד וואָס אייביג נייי;
דאָס געזאנג פון בוים און בלום,
אין דער שיינער זומעריי.

עלח

געוקט איין שטיקעל „סעלערי" נאָך דער אנדערער, און האָט פאַרטיג געמאַכט די אוגערקעס און טאמייטאס, די באנאנאס מיט די עפּל און אלע באפּוצונגען, אזוי ווי עס וואָלט געווען אמת'ע.

ווען דער קעלנער האָט דערזעהן, מיט וואָס פאר אן אַפּעטיט שעפּסעל שלינגט די פאַלשע גרינסען און פרוכטען, האָט ער צוגעכאַפּט פונ'ם טיש דאָס קערבעלע.

— איך געה שוין אויף באנקעטען און שמחות איבער צוואַנציג יאָהר! — האָט שעפּסעל, א באַליידיגטער, א זאָג געטאָן, — פונדעסטוועגען האָט מיר נאָך קיינער ניט חושר געווען, אז איך וועל פון טיש אוועק'גנב'ענען א שטיקעל קוישיקעל, וואָס איז אפשר ווערט א פערטעל טאָלער!

— איך בין אייך ניט חושד, חלילה, — האָט דער הויפּט־קעלנער זיך ענטשולדיגט, — נאָר איך האָב געזעהן ווי איהר עסט אויף די „ארנאמענטען" פון טיש, האָב איך פּשוט מורא, אז איהר וועט נאָך דעם קערבעלע אויך דערשלינגען.

און דאן האָט ער זיך דערוואוסט, אז די אלע גרינסען און פרוכטען, וועלכע ער האָט פאַרשלונגען מיט אזא אפּעטיט וואקסען ניט אין קיין גאָרטען, נאָר ווערען געמאַכט אין א פאבריק,

און זינט דאן, אז ער קומט צו א יום טוב'דיגען מאָל־צייט, איז ער זעהר פאָרזיכטיג און קוקט זיך גוט אום פון וואָס די פרוכטען זיינען „געמאכט"... די עפּל אָדער די באַנאַנאס, וואָס ער בייסט אָן, עקזאַמינירט ער אויב עס היינגען זיך נאָך זיי ניט נאָך קיין פעדים און צו עס קריכט פון זיי ניט ארונטער די פּאָרב.

שעפּסעל שעפּטשיק איז נישט קיין איבערקלייבער, אבי עס איז נאָר דאָ וואָס צו עסען... דערפאַר אָבער, אז ער פאָהרט אויף זומער אין די מאונטעינס*), איז ער פריי פון איין זאך: ער דאַרף נישט קוקען אויב דער פּארב פון די גרינסען און פרוכטען וואָס מען גיט דאָרט, קריכט ארונטער און צו עס היינגען זיך נאָך פעדים, וועט מען בייסט עפּעס אָפּ פון זיי — ער איז זיכער, אז דאָרטען זיינען אלע גרינסען און פרוכטען אמת'ע, ווי גאָט האָט זיי באשאפען — געריסען פון דער ערד און פון די בוימער.

---

*) **באמערקונג פון דער רעדאקציע:** מיר קענען אייך בארוהיגען, הער באנקיער פאָן יאָסעלדארף, אז שעפּסעל איז אין גוטע הענט, ער האָט שוין געמאכט בא אונז א באַשטעלונג פאר'ן גאנצען סעזאָן.

לופטערט אויס אייערע לונגען!
וואו? ביי וועמען?
מאוד'ס זומעריי.

נישט קיין איבערקלייבער

פון באַנקיר פאַן יאָסעלדאָרף

דער קורץ־געוויקסיגער, רונד־פנימ׳דיגער און רונד־בייכיגער שפּאַסעל שפּאַטשיק האָט געהאט א טייוועלשען אַפּעטיט און האָט שטענדיג חשק געהאט גוט אריינצוּעסען. איז ער שוין אויך געווען א ליבהאָבער פון באנקעטען, און וואו נאָר א שמחה, א חתונה, א ברית, און אפילו א לויה, — אבי עם איז נאָר געווען א געלעגענהייט דעם מאָגען אָנצוּשטאָפּען, איז שפּאַסעל געווען.

ער האָט געוואוסט יעדען נאָמען פון יעדען מאכל, אויב נישט אין אידיש, איז אין דייטש, פראַנצויזיש, טערקיש, אָדער וועלכער אנדער שפּראַך. און די נעמען האָט ער מהרסטענס אויסגעפונען ביי די קעלנערס און די קוכערס, מיט וועלכע ער איז געווען אויף יעדער שמחה מהר מחותן ווי מיט די מחותנים זעלבסט.

דער דאָזיגער שפּאַסעל האָט שוין געגעסען אין אלערליי וואָלדאָרף־אַסטאָריא, רעכענט ער אייך גלייך אוים וואָס מען רעסטאָראנען און האָטעלען. וועו איהר דערמאָנט איהם גיט דאָרט צו א באַנקעט, און ער רופט עס אָן מיט די נעמען אין די שפּראַכען, דורך וועלכע ער איז זיי דערנאָנגען.

ער ווייסט, אז אויף יעדען שעהן־געגרייטען טיש, שטעלט מען אוועק א גלעזערנעם קרוג מיט „סעלערי", פון וועלכע ער איז א גרויסער ליבהאָבער. און עס ווערט ביי איהם פארשלונגען מיט'ן קוק. ער ווייסט אויך, אז אויף פאַרשידענע פּאַרשפּייזען לעגט מען ארויף געוויסע גרינסען, עס זאָל צוגעבען קאָליר אָדער עס זאָל שמעקען. מאַנכע עסען די גרינסען אויף, אָבער די מעהרסטע לאָזען עס איבער.

ביי שעפּסלען האָט איהר עס נישט געקענט ווירקען, אז ער זאָל אוועקרוקען פון זיך א טעלער אין וועלכען עס געפינט זיך נאָך עפּעס, און ער פלעגט אַלץ איינשלינגען אויף איין באַנקעט איז דער דאָזיגער פרעסער געקומען, און דאָרט האָט מען די מעהרסטע געסט איינגעטיילט מיט אַלץ, וואָס אזא טיש פּאַרעט זיך: א קריג מיט וואַסער און סעלערי אין רעם; רעטעכלאך און ביריקלאך צוריבענע און געטונקט אין עסיג; סאַלאַטע אויף יעדען טעלער מיט יעדען פּאַרשפּייז, און גרינע באפּוצונגען צו אנדערע געריכטען.

אמאָל איז שעפּסעל געווען צו א באַנקעט וואו עס האָט אויסגעפעלט גרינסען, האָט מען פונקט אויף זיין טיש אוועקגעשטעלט א קריג מיט וואַסער און פאַפּירענע „סעלערי". די פּאַרשפּייזען האָט מען באפּוצט מיט קינסטליך אויסגעארבייטע גרינסען פון געפּארבטע לייוועגט. מען האָט אויך אוועקגעשטעלט א קוישיק מיט וואַקסענע עפּעל און באנאנאס, ווייַנטרויבען און אגרעסען צו באפּוצען דעם טיש.

שעפּסעל האָט עס געשלונגען מיט א וואָלפישען אפּעטיט.

דער פרעזידענט

פון לאה ק. האָפמאַן

וועַן איך וואָלט זיין א פּרעזידענט,
וואָלט איך א פּולע געלט פּארשוועַנדט;
און געלט וואָלט איך געהאַט א סך,
וואָלט איך זיך קויפען יעדע זאַך.

א צירק וואָלט איך מיר אויפגעשטעלט,
פּאַר קינדער פון דער גאַנצער וועלט;
פּאַראַדעס וואָלט איך מיר געמאַכט,
און וואָלט מאַרשירען טאָג און נאַכט.

איך וואָלט געקויפט אזא מין פערד,
וואָס לויפט און רירט ניט אַן די ערד;
איך וואָלט געקויפט אן אויטאָמאָביל,
און וואָלט געפאָרן וואו איך וויל.

איך וואָלט געקויפט אן אייזענבאַן,
און צו־דער־צו אן עראָפּלאַן,
און פּאר די קינדער זיך געפלייסט,
דעם גאַנצען הימעל דורכגעריזט.

איך וואָלט דאָרט זעהן וואָס זיידע מאַכט,
און וואָלט פון איהם א גרוס געבראַכט;
און אפשר וואָלט איך איהם אליין
געבראַכט אהער — דאָס וואָלט זיין שעהן!

מען וואָלט מיר שטאַרק מקנא זיין
אוֹן אויפגענומען זעהר פיין;
דערנאָך וואָלט איך געזעסן גאָר,
און אָפּגעקויפט א קענדי סטאָר.

כ'וואָלט דאן געוויזען וואָס איך קאָן:
צעהן שטיקלאך טשאָקלאַד אויף איין צאָן;
און „שארלאָטטרוסען" וואָלט איך דאָן
געגעסען, וויפיל ס'איז פּאראן.

איך מיין, אז איך אליין וואָלט גאָר
זיך אויפגענאַשט די גאַנצע סטאָר;
איך וויים נאָר ניט, צי כ'וואָלט געקענט
אזוינאָך לאַנג זיין פרעזידענט...

וועַר? איר און אייערע גוטע פריינד.
וואָס? הויבט זיך אויף און קומט צופּאָרען.

וואו? אין דער זומערי.
וועַן? אויב איר ווילט, אפילו שוין.

איך גלויב מיט'ן גאנצען האַרץ, אַז דער מענש וועט אמאל אויסגעפינען ווי אזוי זיך צו באגיין מיט דער ערד. ניט ווי היינט, וואָס דער מענש זוכט בלויז ארויסצוציהען איר זאפט צופרידענצושטעלען זיינע פראַסטע אפעטיטען, נאָר דער מענש וועט דערגיין אירע גרויסע סודות. די סודות פון אייביגער שאפונג און אייביגער באנייאונג, און מיט אירע כחות וועט ער זיך איבערשאפען און באנייען.

א שאד, וואָס מיר אידען זיינען געווארען פארפרעמדט פון דער נאטירליכער ערד. אונזער גלות-לעבען האָט אונז אריינגעטריבען אין די גרויסע שטעט און אונז רערווייטערט פון דער אייביגער מוטער. דורך אונזער איינזייטיגען לעבען זיינען מיר געווען צופיל פארנומען מיט דעם ש א ט ע ן פון ג א ט און ניט געקענט באוואונדערען זיינע ווערק. מיר האָבען געוואלט דערקענען גאָט און מיר האָבען בלויז געדינט צו זיין שאָטען. ווייל ווי אזוי קאָן מען אויף אן אמת דערקענען גאָט, אויב ניט דורך זיינע ווערק?

ניין, די גרויסע וואונדער זיינען ניט אויפ'ן הימעל, נאָר אויף דער ערד. ניט דער הימעל גיט א זין צו דער ערד, נאָר די ערד גיט א זין דעם הימעל. און ווען איר באגרייפט אז אלע געהיימנישען זיינען פארבאָרגען אונטער אונזערע פיס, דאן פארשטייט איר אז אונזער אייביגע מוטער-ערד איז ניט קיין פאַרגליווערטע בלאָטע. נאָר די ערד איז נאָך ניט פאַדשטאַנענער גייסט.

פאַרנאַכט

פון א. לוצקי

מיינסט נאָר דו אַליין ווערסט אומעדיג פאַרנאַכט?
אַלע זאַכען אויף דער אומעדיגער ערד,
ווערען אומעדיג פאַרנאַכט.
זעה די אויפגעגלאַצטע הייזער,
די דערשראַקענע שילדען,
דאָס בלאַסע שפענדעלע פאַר דיינע פיס.
די גראָזען ציטערען ווי קליינע קינדער
אויף די פינסטערע פעלדער.
אפילו דאָס רוישען פון די ווייטע וועגענער
ביי די וועגט פון דער וועלט...
דו הערסט?

וואונדער, דערזעהט איר נייע וואונדער: פון אונטער דעם ראנד פון א שטיין קוקט אפיר א שמייכעלדיגע בלום. און ווילט איר געבען א גרויסען שפריז, האלט איר זיך צוריק. אויף דעמזעלבען אָרט, וואו איר האָט געוואָלט ארויפטרעטען, שטייט א ווילדע בלום און ווייגט זיך אין דער זון. אָט זעהט איר ווי א שמעטערלינג פלאָטערט אויף אַ בלאָט פון א רויז און טרינקט איר זאפט. אייער אויג וועלט פאר'כישופ'ט פון די וואונדערליכע פארבען אויף די פליגלען פון דעם שמעטערלינג. און אָט פליהט ארום א ביהן און זוכט און פארזוכט דעם זיסען זאפט פון די פעלד־בלומען. אין דערזעלבער מינוט פארטראכט איר זיך איבער א פעלד־בלום, וואס איז אזוי רונדיג פארשניצט און אזוי שעהן געפארבט, אז איר מוזט באוואונדערען די מיסטעריעזע קראפט, וואס האָט דאָס אלץ געשאפען.

ניין, איר דערפילט, אז עס איז פאראן פיל מער אונטער דעם אלעם, ווי דאָס, וואס איר זעהט. איר דערפילט, אז איר זענט אויך א טייל פון יענער פארבאָרגענער קראפט. און אייערע טריט ווערען וואס אמאל לאנגזאמער און געוואויגענער. איר נעמט באטראכטען מיט פיל אויפמערקזאמקייט יעדע פעלד־געווויקס. ווי רייך פארשידענארטיג זיינען זייערע פארמען. ווי בלענדיג זייערע פארשידענע פארבען. וואס פאר א לוקסוס פון געשמאקע ריחות! דאָס פעלד זעהט אוים ווי א גרויס שטיק מאזאיק פון א מיסטעריעזען קינסטלער.

איר בויגט איין דעם קאָפּ נידעריג צו דער ערד און איר פילט ווי עס רעדען צו אייך טויזענטער באשעפענישען אויף א שטומער שפראך. עס איז די שפראך, וואס זאגט אייך פיל מער ווי אלע מענשליכע שפראכען. עס איז די שפראך פון דער ערד. די ערד זינגט אריין אין אייער נשמה. עס איז די מוזיק פון באשאפונג.

און וועו דאָס האָרץ איז איבערפילט מיט דעם געזאנג פון אלץ וואָס לעבט, פרעגט דאן מער ניט דעם שכל: האָט בלאָטע געקענט געבוירען אזעלכע שענע פארבען? אזעלכע פארשידענערליי פאָרמען? אזעלכע געשמאקע פארפומען?

ניין, איר פארשטעהט שוין דאן, אז ערד איז ניט קיין בלאָטע, נאָר אין יעדען ברעקעל ערד איז פארבאָרגען א גראָז אָדער א בלום. אין יעדען שטויב איז פארבאָרגען די נשמה פון א מוראשקע אָדער א ביהן. אין יעדער זשאָרנע איז באהאלטען א קומענדיגער בוים אָדער א שמעטערלינג.

אמת, די ערד גיט אויך פון זיך ארוים פארשידענע גיפטען. פון דערזעלבער ערד, וואָס מיר זויגען דעם לעבען־זאפט, קריגען מיר אויך אלערליי קראנקהייטען. אָבער דאָס איז דערפאר, וויל מיר האָבען זיך נאָך ניט מיט איהר גוט באקענט. מיר וויסען נאָך ניט די כחות פון אלע אירע עלעמענטען. מיר דארפען זיך דערווייסען די סודות פון דער ערד. וועו דער מענש וועט וויסען דעם סוד פון יעדען גרעזעל, פון יעדען זעמדעל, פון יעדען טראָפען טוי, דאן וועט ער קאָנען פארוואנדלען גיפט אין באלזאם, און דערנער פאר'כשופ'ן אין בלומען...

די הייליגע ערד

פון נח שטיינבערג

אין דער גרויסער שטאָדט איז די ערד ניט הייליג. ניט פרוכטבאר. די ערד איז איבעראל פאר־דעקט מיט שטיינער. וואו מען גיט א טראָט איז האַרט. די ערד זעט אויס פארגליווערט — טויט.

אין דער קלייניער שטאָט איז יאָ דאָ וויכע ערד. ווערט זי אָבער פארוואנדעלט אין בלאָטע. און אויף בלאָטע קוקט מען ווי אויף א שמוציגער זאַך.

אָבער אין דער אמת'ן איז ערד ניט קיין בלאָטע, נאָר ניט פארשטאנענער גייסט, ניט אנטפלעקטע פרוכטבארקייט, ניט דערזעהענע שענקייט.

צו פארשטעיין די שענקייט פון דער ערד, דארף מען גיין צו דער פרייער, נאַך ניט פארגוואלדיגטער נאטור.

אויף די אומשולדיגע מיידעלשע פעלדער קען מען זעהן, אז די ערד איז א לעבעדיגער וואונדער. און זי גיט געבורט צו מיליאָנען וואונדער. וואו איהר גיט א טראָט, ציטערט לעבען. וואו איהר גיט א קוק, זעהט איר גאָט'ס ווערק.

קיין מענש שטעלט זיך ניט אָפּ אין דער גרויסער שטאָט צו קוקען אויף דער ערד, ווייל וואָס קאָן מען זעהן? אז אלע גאַסען זיינען גלייך פארשטיינערט. אין די גרויסע שטעט גייען ניט מענשען, נאָר זיי לויפען, זיי האָבען ניט אויף וואָס זייערע אויגען אָפּצורוען. די גרויס־שטעטישע ערד איז פרוכטלאָז און איבעראל צוגעדעקט מיט א מאַסקע פון שטיינער. אויפ'ן פעלד גייט מען מיט לאנגזאמע טריט. איר פילט אינסטינקטיוו, אז איר מוזט שטעלען אייערע פיס פאָרזיכטיג. ווייל וועו איר ווילט געבען א שפּאַן, גיט א טאַנץ פאר אייערע אויגען א גראָז־שפרינגער. ווילט איר געבען א שטארקען טראָט, דערזעהט איר א פאַלאַץ פון מוראשקעס, און די בירגער פון מוראשקע־לאנד באוואכען אים. מיט איין טראָט פון אייער פוס קענט איר זייער פאַלאַץ פארניכטען, — האַלט איר צוריק אייער פוס און קוקט זיך צו צו די לעבעדיגע באווענונגען פון די טעטיגע מוראשקעס. און אז איר גיט נאָך א שפּאַן, דערזעהט איר נייע אינסעקטען פון פארשידענע סאָרטען און געשטאַלטען. אייניגע האָבען א סך פיס. ביי טייל זיינען די פיס לאַנג, ביי אנדערע קען מען זיי קוים אָנזעהן, אייניגע האָבען פליגעל, פליהען זיי פון גראָז צו גראָז. אַנדערע ווידער שפרינגען אזוי גיך, אז איר קענט זיי קוים נאָכפאָלגען מיט'ן אויג.

אויפ'ן פעלד קאָנט איר ניט לויפען, איר מוזט זיך אָפּשטעלען און זיך וואונדערען און וואונדערען. און איידער איר האָט נאָך צייט זיך אויסצוניכטערען פון די גרויסע

Copyright by the Maud's Summer-Ray
North Branch, Sullivan County,
New York, 1923.

ארויסגעגעבען פון

מאָד׳ס זומעריי

זומערי

די זימעריי איז דער אידעאַלער פּלאץ וואס איר זוכט: געפּויט מיט אלע מאדערנע איינריכטונגען ציפּרידענצושטעלען דיא פּאַרלאַנגען פון מאדערנע קולטור־עלע מענשען. האט א פּולע אויסשטאטונג פון גימנאסטישע איבונגען, אין טענים קארט שפילעריי.

שרייבט, טעלעפּאנירט, אדער קומט צופּארען צו דער זומעריי.

נארט ברענטש סאליוואן קאָנטי ניו יארק

טעלעפּאָן קאַליקון 2 70-F

נעמט טשעמבער סטריט אדער 23סטע סטריט פערי, אדער האדסאן טובס, ביז צו דער אירי באַהן, און פּארט ביז קאליקון סטאַנציע וויא עם וואַרט אויף אייך אַן אויטאמאביל.

נאסוו
אין
קיטש

1923